

Ninni Schulman

**ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ
ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ
ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ**

**CRIME
STORIES**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Flickan med snö i håret*

Συγγραφέας: Ninni Schulman

Μετάφραση από τα γαλλικά: Χριστίνα Μανιά

Επιμέλεια-Διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

© Ninni Schulman, 2010. Published by agreement with Hedlund Agency

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2016

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-267-4

NINNI SCHULMAN

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μετάφραση Χριστίνα Μανιά

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δεν χρειάστηκε παρά να ανοίξει το πορτοπαγκάζ του αυτοκινήτου, να λύσει τον κόμπο γύρω από τους λεπτούς αστραγάλους του κοριτσιού και να του δείξει με μια κίνηση του χεριού το σπίτι για να προχωρήσει προς τα κει. Ούτε κλάματα ούτε διαμαρτυρίες.

Ίσως το κορίτσι είχε χάσει ήδη κάθε ελπίδα. Ή δεν είχε πια τη δύναμη να ουρλιάξει.

Η νύχτα έπεφτε γρήγορα. Η λίμνη λίγο πιο κάτω, που συνήθως φαινόταν ανάμεσα από τις σημύδες, σήμερα δεν ήταν ορατή, αλλά μπορούσε κανείς να ακούσει τα σκούτερ του χιονιού που έτρεχαν πάνω στον πάγο. Ήταν τουλάχιστον δύο που πηγαиноέρχονταν πάνω στην παγωμένη λίμνη. Αυτό δεν το είχε προβλέψει.

Μικρές νιφάδες χιονιού έπεφταν πάνω στα πιασμένα σε αλογοουρά μαλλιά του κοριτσιού και ο άντρας ένιωθε πως, με τα χέρια της δεμένα πίσω στην πλάτη, η μικρή δυσκολευόταν να κρατήσει την ισορροπία της. Παρόλο που ήταν πολύ ελαφριά, το χιόνι υποχωρούσε κάτω από τα πόδια της. Το κορίτσι δεν μιλούσε, μόνο βογκούσε αδύναμα.

Γύρισε το κεφάλι της για να συναντήσει το βλέμμα του άντρα, αλλά δεν διέκρινε καμία ελπίδα μέσα σε αυτό. Εκείνος αρκέστηκε στο να τη σπρώξει προς τα εμπρός. Έπρεπε να βρει μια λύση, δεν μπορούσε να ρισκάρει να συναντήσουν κάποιον.

Παρά το τσουχερό κρύο που έκανε τις ανάσες να παγώνουν, ένιωθε τον ιδρώτα να τρέχει στις μασχάλες του. Έριχνε συνεχώς ανήσυχα βλέμματα τριγύρω του με κίνδυνο να χάσει την ισορροπία του.

Τι να κάνει;

Μερικά μέτρα πριν από το σπίτι, το κορίτσι βυθίστηκε ακόμη περισσότερο μέσα στο χιόνι, που του έφτανε πλέον μέχρι τους γοφούς. Ο άντρας τράβηξε το πιστόλι του. Τα χέρια του έτρεμαν καθώς έβγαζε τα γάντια του.

Πυροβόλησε.

Το κορίτσι έπεσε μπρούμυτα, το πρόσωπο του εξαφανίστηκε μέσα στο φρέσκο χιόνι. Και μετά καμία κίνηση. Μόνο κάτι ήχοι έβγαιναν από το στόμα της σαν ένα ασταμάτητο γουργούρισμα.

Επέστρεψε στο αυτοκίνητό του με μεγάλες δρασκελιές που τον δυσκόλεψαν μέσα στο χιόνι, για να μη δει το αίμα που έτρεχε ποτάμι από τον λαιμό του κοριτσιού.

«Όχι πανικός» σκέφτηκε. «Πάνω απ' όλα ψυχραιμία».

Καθώς έβγαζε το φτυάρι από το πορτμπαγκάζ ρίγησε σαν να είχε πυρετό. Ο ιδρώτας κυλούσε κάτω από το φούτερ του.

Ήξερε επακριβώς τι έμενε να κάνει και είχε ήδη σκεφτεί εδώ και πολύ καιρό πώς θα έκρυβε το πτώμα. Η καλύτερη λύση, χωρίς αμφιβολία, θα ήταν να το κρύψει αρχικά κάπου και στη συνέχεια να το θάψει στο δάσος μόλις θα ξεπάγωνε το χώμα. Την προηγούμενη μέρα αυτή η ιδέα τού είχε φανεί λογική. Όχι πια. Θα έπρεπε να έρθει ξανά εδώ, να μπει στο σπίτι και...

Δεν είχε όμως άλλη επιλογή. Το κορίτσι ήταν νεκρό.

Το χιόνι μπροστά στην είσοδο του υπογείου από την πλευρά του δάσους ήταν συμπαγές και του πήρε περισσότερο χρόνο από όσο είχε προβλέψει να παραμερίσει αρκετή ποσότητα για να μπορέσει να ανοίξει την πόρτα. Μια λεπτή στρώση φρέσκου χιονιού κάλυπτε ήδη το λεπτοκαμωμένο κορμάκι που ήταν πεσμένο μπροστά από το σπίτι.

Ακούμπησε το φτυάρι στον τοίχο, σαν ευσυνείδητος πολίτης που καθαρίζει το χιόνι, σήκωσε το μάνταλο και άνοιξε την πόρτα. Στη συνέχεια, κατευθύνθηκε προς το κορίτσι με αργά βήματα, σαν να φοβόταν μήπως την ξυπνήσει.

Τα πόδια του κοριτσιού ήταν τώρα θαμμένα μέσα στο χιόνι. Με γυμνά χέρια άρχισε να σκάβει κατά μήκος των γοφών της. Το σκληρό χιόνι τού έγδερνε τις παλάμες θυμίζοντάς του τους πόνους των παιδικών του χρόνων, τον καιρό που έχτιζε ιγκλού. Όταν η τρύπα τού φάνηκε αρκετά μεγάλη, άρπαξε το κορίτσι από τις μασχάλες και το τράβηξε. Το πυκνό και μαύρο αίμα είχε ήδη παγώσει πάνω στα μαλλιά της και το δεξί της μάτι ήταν καρφωμένο σε κάτι από τη μεριά του δάσους με τα έλατα. Το υπόλοιπο πρόσωπό της φαινόταν θολό.

Μόλις έβγαλε το πτώμα από το χιόνι, ο άντρας βάλθηκε να γδύσει το κορίτσι στοιβάζοντας τα ρούχα της πάνω στο χιόνι. «Είναι πραγματικά υπερβολικά αδύνατη» σκέφτηκε. Τα πλευρά της εξείχαν κάτω από τα μικρά στρογγυλά στήθη της.

Τη στιγμή που έβγαζε από τις τσέπες του σακούλες σκουπιδιών και ένα πλαστικό κορδόνι, άκουσε να πλησιάζουν τα σκούτερ.

Σκατά!

Αρπάζοντας βιαστικά το κορίτσι από τους αστραγάλους, το έσυρε μέχρι το υπόγειο. Μύριζε κρύο και χώμα. Δεν είχε ποτέ τολμήσει να μπει, ως παιδί, γιατί φοβόταν υπερβολικά τις αράχνες. Το έδαφος είχε καθαριστεί. Σε ένα ράφι στον τοίχο υπήρχαν δύο παλιές άδειες συσκευασίες από καραβίδες.

Ο άντρας έσπρωξε το πτώμα όσο πιο μακριά γινόταν στο βάθος του υπογείου και βγήκε βιαστικά, καθώς δεν άντεχε καθόλου να μείνει εκεί μέσα.

Ο ήχος από τα σκούτερ γινόταν όλο και πιο δυνατός. Θα πρέπει τώρα να είναι πολύ κοντά στην όχθη. Ξαφνικά θυμήθηκε τα ίχνη αίματος και το αυτοκίνητο που ήταν παρκαρισμένο στην αρχή του μονοπατιού.

Τον κυρίεψε ο πανικός: κομμάτια πάγου και χιονιού είχαν ήδη κολλήσει στους μεντεσέδες της πόρτας. Δεν θα κατάφερνε με τίποτα να την κλείσει.

Με το φτυάρι άρχισε να κοπανάει τον πάγο με όλη του τη δύναμη βρίζοντας ακατάπαυστα.

Στη συνέχεια παραιτήθηκε από την προσπάθεια. Είχε μείνει ένα άνοιγμα περίπου δέκα εκατοστών. Απελπισμένος, ανακάλυψε πως, παρά τις προφυλάξεις του, τεράστιες κηλίδες αίματος είχαν λερώσει τα μανίκια, καθώς και το μπροστινό μέρος του σακακιού του.

Έριξε μερικές φτυαριές χιόνι πάνω στο αίμα που ήταν στο έδαφος μπροστά από το σπίτι και μάζεψε βιαστικά τα ρούχα της μικρής. Όμως, δεν θα είχε τον χρόνο να ασχοληθεί με τη μακριά κόκκινη γραμμή που έφτανε μέχρι την πόρτα του υπογείου. «Έκανα ό,τι μπορούσα» μονολόγησε πηγαίνοντας βιαστικά στο αυτοκίνητο.

Η δουλειά είχε τελειώσει. Επιτέλους.

1.

Η Μαγκνταλένα Χάνσον κοίταξε την αντανάκλασή της στο σκούρο γυαλί καθώς σήκωσε το ποτήρι της με το κρασί.

«Καλή χρονιά, κυρά μου! Μια καταπληκτική χρονιά!»

Με ένα ειρωνικό χαμόγελο ήπια μια γουλιά κρασί και στη συνέχεια ξανανακοίταξε το γυαλί. Το χαμόγελό της πάγωσε. Τα λαδωμένα μαλλιά της, πιασμένα σε αλογοουρά για να μην την εμποδίζουν καθώς άδειαζε τις κούτες της μετακόμισης, ήταν για κλάματα, οι κύκλοι κάτω από τα μάτια της φαίνονταν πολύ έντονα και η παλιά της φόρμα ήταν γεμάτη με λεκέδες από μπογιά.

Τεράστιες νιφάδες χιονιού, ανάλαφρες σαν πούπουλα, συνέχισαν να πέφτουν μέσα στη νύχτα. Για να βλέπει καλύτερα έξω, η Μαγκνταλένα έσβησε το πορτατίφ. Δεν φαίνονταν ούτε η λίμνη ούτε η προβλήτα. Στην άκρη του κήπου ένας φράχτης από σμέουρα ξεπερνούσε το στρώμα του χιονιού. Υπήρχαν επίσης δύο μηλιές, καθώς και δύο θάμνοι με μούρα, αλλά είχε ξεχάσει να ρωτήσει τον προηγούμενο ιδιοκτήτη τι είδους μούρα ήταν. Όταν υπέγραφαν το συμβόλαιο, το καλοκαίρι τής φαινόταν τόσο μακριά από κάθε άποψη.

«Θα πρέπει να αγοράσω ένα φυτό για το χιόνι» σκέφτηκε. «Θα το κάνω αύριο, αν καταφέρω βέβαια να ανοίξω την πόρτα της εισόδου».

Άναψε ξανά το πορτατίφ, ήπια ακόμη γουλιά κρασί και ακούμπησε το ποτήρι πάνω στην κούτα.

Το μικρό κρεβάτι στη γωνία έδειχνε τόσο άδειο! Η Μαγκνταλένα προσπάθησε μάταια να φανταστεί τον Νιλς να φοράει την πιτζάμα του με τον Σπάιντερμαν. Βάλθηκε να τακτοποιεί τα παιδικά βιβλία πάνω στα ράφια πιέζοντας τον εαυτό της να συγκρατήσει τις σκέψεις της. Στο βάθος της κούτας βρήκε το άλμπουμ με τις φωτογραφίες από το Ανόι.

Με αργές κινήσεις χάιδεψε το μαλακό κάλυμμα που έφτιαχνε σιγά σιγά, τον πρώτο χειμώνα τους μαζί, κάθε φορά που ο Νιλς έπαιρνε έναν υπνάκο. Όπως ήταν καθισμένη στο πάτωμα, έλυσε την κορδέλα που έκλεινε το άλμπουμ.

Στην πρώτη φωτογραφία το όμορφο αγοράκι τους, ντυμένο με ένα κίτρινο φορμάκι μέσα στην κούνια του στο ορφανοτροφείο, μετά, στη δεύτερη, τον είδε να σπαράζει στο κλάμα στο ξενοδοχείο πριν τον πάρει εξαντλημένο ο ύπνος, έχοντας χωμένη την ανασηκωμένη μυτούλα του στον λαιμό του Λούντβιχ.

Η Μαγκνταλένα δεν κατάλαβε πως την είχαν πιάσει τα κλάματα μέχρι που είδε ένα δάκρυ να πέφτει πάνω στη φωτογραφία την οποία είχαν τραβήξει μέσα στο αεροπλάνο της επιστροφής.

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

Πετάχτηκε πάνω και έτρεξε από το ένα δωμάτιο στο άλλο για να βρει το κινητό της, σκουπίζοντας το πρόσωπό της με το μανίκι της μπλουζας της. Το τηλέφωνο ήταν ακουμπισμένο δίπλα σε μια στοίβα αλληλογραφίας πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

«Εμπρός;»

«Γεια σου, Μάγκντα, η Γκούνβορ είμαι. Η Γκούνβορ Μπέργκλουντ».

«Α, γεια» είπε η Μάγκντα με ένα σφίξιμο στον λαιμό. «Χαίρομαι που σ' ακούω».

«Σ' ενοχλώ;»

«Καθόλου».

«Ίσως να είναι λίγο τελευταία στιγμή, αλλά είδα φως στο σπίτι σου κι έτσι σκέφτηκα πως, αν είχες όρεξη, να περάσεις να μας δεις, τώρα που είμαστε γείτονες και τα λοιπά».

Η Μαγκνταλένα χάρηκε πολύ με την πρόσκληση, κάτι που ξάφνιασε και την ίδια.

«Σ' ευχαριστώ, είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους σου. Κανονικά θα έπρεπε να ασχοληθώ με τις κούτες μου, αλλά δε βαριέσαι...»

«Έλα, λοιπόν! Δεν θα κάνω κάτι ιδιαίτερο. Θα είμαστε μόνο οι τρεις μας. Έστειλα τον Μπενγκτ στο σπίτι σου να καθαρίσει το χιόνι απέξω. Έχει ρίξει τουλάχιστον είκοσι εκατοστά απόψε».

Η Μαγκνταλένα έριξε μια ματιά έξω από το παράθυρο. Ο Μπενγκτ ήταν εκεί μπροστά από το γκαράζ, με το σκουφί να του καλύπτει το μέτωπο. Η Μαγκνταλένα χτύπησε το τζάμι και, κάνοντάς του νοήματα, του έδειξε πως τον ευχαριστεί για τη βοήθειά του.

«Λοιπόν, έλα κατά τις οκτώ» της είπε η Γκούνβορ.

«Εντάξει. Τα λέμε σε λίγο».

Η Μαγκνταλένα έκλεισε το τηλέφωνο και κάθισε σε μια καρέκλα.

«Όλα θα πάνε καλά» μονολόγησε μεγαλόφωνα.

Αυτή τη φορά σχεδόν το πίστευε.

Όρθιος, μπροστά στον καθρέφτη μέσα στο μεγάλο υπνοδωμάτιο, ο Ερνστ Λόχε, έδενε τη γραβάτα του με τελετουργικές κινήσεις. Σίγουρα η Γκαμπριέλα θα έβρισκε κάτι να πει γι' αυτή τη γραβάτα, με τη δικαιολογία πως κάποια άλλη θα ταίριαζε περισσότερο με το δικό της φόρεμα. Θα έπρεπε να είχε ρωτήσει τη γνώμη της, αλλά τώρα δεν τον ένοιαζε.

Θα έπρεπε σύντομα να της το ομολογήσει: δεν τραβούσε άλλο πια. Η κοινή τους ζωή δεν είχε πια κανένα νόημα. Αλλά όχι απόψε, όχι στις 31 Δεκεμβρίου.

Ο Ερνστ διόρθωσε τον κόμπο στη γραβάτα του, έβαλε το σακάκι του, χτένισε γρήγορα τα μαλλιά του, που είχαν σχεδόν όλα γκριζάρει, και με μια κοφτή κίνηση έβαλε τη χτένα στην εσωτερική του τσέπη.

Απόψε, του φαινόταν πως έβλεπε το υπνοδωμάτιό τους για πρώτη φορά: το μεγάλο άσπρο κρεβάτι, το πάτωμα με τις γκριζες ξύλινες σανίδες τα λινά στόρια που είχαν γίνει κατά παραγγελία και ανεβοκατέβαιναν με σχοινιά. Ήταν αναμφίβολα ένα στιλ πολύ της μόδας, αλλά ο Ερνστ δεν καταλάβαινε πώς μπορεί κανείς να έχει το κουράγιο να αλλάζει ασταμάτητα τη διακόσμηση ενός σπιτιού. Η γυναίκα του περνούσε τη ζωή της βγάζοντας ταπετσαρίες και χρησιμοποιημένες μοκέ-

τες, τοποθετώντας παρκέ, βάφοντας και αλλάζοντας υφάσματα. Όλα, σύμφωνα με εκείνη, έπρεπε να είναι εντελώς αυθεντικά. Όμως, παρά τις προσπάθειές της, το αποτέλεσμα δεν ήταν παρά στημένο και άψυχο.

«Γι' αρχή θα βάλω μερικά πράγματα σε μια τσάντα και θα πάω σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου για δυο τρία βράδια» αναλογίστηκε. «Στη συνέχεια, θα νοικιάσω ένα διαμέρισμα στο κέντρο του Χάγκφορ. Για το πρώτο διάστημα, η Χεντα μπορεί να μείνει με την Γκαμπριέλα στο σπίτι».

Αλλά προς το παρόν θα περνούσαν τη βραδιά παίζοντας θέατρο και έπρεπε να δείξει πως είναι στα καλύτερά του. Η Γκαμπριέλα είχε ετοιμάσει αυτό το ρεβεγιόν με κάθε λεπτομέρεια και δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να το χαλάσει. Πάνω στο τραπέζι της τραπεζαρίας βρίσκονταν πιατέλες με διάφορα καναπεδάκια και ποτήρια της σαμπάνιας. «Όχι δεν είμαι τέρας» σκέφτηκε. «Πρέπει να κάνω τα πράγματα σωστά».

Βγαίνοντας από το δωμάτιο, ο Ερνστ κατέβηκε τη μεγάλη σκάλα –βαμμένη άσπρη σε αυτή τη φάση. Φτάνοντας κάτω, είδε τη γυναίκα του να ανάβει τα κεριά σε κάτι απλίκες που κληρονόμησαν από τον θείο Βίλχεμ. Φορούσε ένα μεταξωτό φόρεμα με βαθύ ντεκολτέ και είχε πιάσει τα μαλλιά της σε έναν ιδιαίτερος σοφιστικέ κότσο. Κάποτε τρελαινόταν να τη βλέπει έτσι χτενισμένη, για να έχει στη συνέχεια την ευχαρίστηση να της βγάζει ένα ένα τα τσιμπιδάκια και να βλέπει τα μαλλιά της να πέφτουν ελεύθερα στην πλάτη της. Αλλά σήμερα την έβρισκε αξιολύπητη.

«Είσαι υπέροχη απόψε» της είπε.

Δεν είμαι τέρας.

«Σ' ευχαριστώ για το κομπλιμέντο».

Η Γκαμπριέλα έσβησε το σπίρτο και γύρισε προς τον άντρα της. Το αυλάκι ανάμεσα στα φρύδια της έγινε ξαφνικά πιο έντονο.

«Η γραβάτα σου. Νομίζω πως...»

«Ξέρω, αλλά αυτή διάλεξα».

Περνώντας δίπλα από τη γυναίκα του, ο Ερνστ μπήκε στο σαλόνι όπου υπήρχαν κι άλλα αναμμένα κεριά. Μια ωραία φωτιά έκαιγε στο τζάκι. «Πώς δέχτηκα να αγοράσουμε αυτό το απαίσιο άσπρο αρ-

κουδοτόμαρο;» αναλογίστηκε. «Αν είχα τουλάχιστον σκοτώσει εγώ το ζώο...» Ακόμη κι έτσι, πάντως, το ίδιο θα ήταν.

Εκείνη την ώρα εμφανίστηκε και η Γκαμπριέλα κρατώντας άλλον ένα δίσκο με καναπεδάκια. Τα ψηλά της τακούνια αντηχούσαν στο παρκέ.

«Σκέφτομαι τη Χεντα» του είπε. «Το συνειδητοποιείς πως, επιτέλους για μια φορά, είναι καλεσμένη σε κάποια γιορτή;»

«Ναι, καλό είναι αυτό» απάντησε ο Ερνστ. «Σε ποιανού το σπίτι θα πήγαινε;»

«Στο σπίτι μιας συμμαθήτριάς της, νομίζω, η οποία δεν ξέρω πού μένει. Ευτυχώς που μπόρεσε ο Σάμιουελ να την πάει».

«Θα μπορέσει και να τη φέρει πίσω το βράδυ;»

«Όχι, μου είπε πως θα κοιμόταν στη φίλη της».

Ο Ερνστ σήκωσε το κεφάλι κι έριξε μια ματιά από το παράθυρο.

«Καλύτερα, γιατί έρχεται καταιγίδα».

Βούτηξε ένα καναπεδάκι και το έχωσε ολόκληρο στο στόμα του. Ήξερε πως η Γκαμπριέλα θα του έβαζε τις φωνές, αλλά ήταν πάνω από τις δυνάμεις του.

Και βέβαια η Γκαμπριέλα συνοφρυώθηκε.

«Αν είναι δυνατόν, Ερνστ! Δεν βλέπεις πως χαλάς την ωραία μου σύνθεση;»

Εκνευρισμένη, άρχισε να αλλάζει με τα χέρια της τη διάταξη που είχαν τα καναπεδάκια πάνω στον δίσκο, προσέχοντας πάντα τα στην εντέλεια βαμμένα νύχια της.

«Μαζί της, έχω ξαναγίνει ένα ανυπάκουο παιδί» σκέφτηκε ο Ερνστ. «Ένας οργισμένος έφηβος που περνάει τον καιρό του προσπαθώντας να περιχαράκώσει τον χώρο του».

Χτύπησε το κουδούνι, και η Γκαμπριέλα έτρεξε στην κουζίνα να βγάλει την ποδιά της.

«Μπορείς να ανοίξεις, σε παρακαλώ; Έρχομαι!»

Ο Έρνστ άνοιξε την πόρτα χαμογελώντας, έχοντας το ευτυχισμένο ύφος του τέλειου οικοδεσπότη.

Η κωμωδία μπορεί να αρχίσει.

Προτού χτυπήσει το κουδούνι η Μαγκνταλένα στάθηκε για λίγο έξω στον δρόμο μπροστά από το σπίτι της Γκούνβορ και του Μπενγκτ. Η είσοδος του κήπου είχε καθαριστεί εντελώς από το χιόνι που ήταν στοιβαγμένο δεξιά και αριστερά στις δύο πλευρές. Στα παράθυρα κρέμονταν οι χριστουγεννιάτικες κουρτίνες. Δύο πυρσοί ήταν αναμμένοι στο κάτω μέρος της εξωτερικής σκάλας.

Η Μαγκνταλένα κρατούσε σφιχτά το κουτί με τα σοκολατάκια που είχε βρει μέσα σε μια από τις καινούριες της ντουλάπες. Στον δρόμο λίγο παρακάτω κάποιοι πετούσαν βεγγαλικά σκασμένοι στα γέλια.

Ένα γερό ντους τής είχε φτιάξει τη διάθεση. Δεν είχε βρει κάποια ενδυμασία κατάλληλη για ρεβεγιόν αλλά ένα πεντακάθαρο τζιν, μια φρεσκοσιδερωμένη μπλούζα και λίγο άρωμα την έκαναν να αισθάνεται όμορφη. «Όλα θα πάνε καλά» σκέφτηκε προσπαθώντας να μην καμπουριάζει καθώς ανέβαινε τα σκαλιά.

«Μάγκντα! Πόσο χαίρομαι που σε βλέπω! Είμαι τόσο χαρούμενη που μπόρεσες να έρθεις παρόλο που σ'το είπαμε την τελευταία στιγμή!»

Η Γκούνβορ φορούσε μια κόκκινη ποδιά και τα κοντά μαλλιά της ήταν χτενισμένα στην εντέλεια.

«Σ' ευχαριστώ για την πρόσκληση» είπε η Μάγκντα σκουπίζοντας τα πόδια της στο χαλάκι της εισόδου.

Η Γκούνβορ ήταν πολύ πιο μικροσκοπική και εύθραυστη απ' ό,τι τη θυμόταν. Η Μάγκντα τη φίλησε προσεκτικά, λες και φοβόταν μήπως τη σπάσει. Ο Μπενγκτ έφτασε με μια κρεμάστρα στο χέρι για να κρεμάσει το μπουφάν της. Φορούσε άσπρο πουκάμισο, σακάκι και γραβάτα.

«Τι κομψοί που είστε! Εγώ μετά βίας άλλαξα ρούχα» είπε η Μαγκνταλένα δίνοντάς τους το κουτί με τις σοκολάτες. «Σας εύχομαι να μην αναγκαστείτε ποτέ να μετακομίσετε!»

«Εγώ φιλή δεν έχω;» της πέταξε ο Μπενγκτ ανοίγοντας την αγκαλιά του με ένα δήθεν απογοητευμένο ύφος.

«Μα και βέβαια» του είπε η Μάγκντα και ρίχτηκε στην αγκαλιά του. «Και σ' ευχαριστώ για το φτυάρισμα του χιονιού, ήταν τεράστια βοήθεια».

Η Μαγκνταλένα άφησε τον Μπενγκτ και κοίταξε ολόγυρά της.

Εκτός από μερικά επιπλέον κέρατα ζαρκαδιών στη σκάλα που οδηγούσε στον πάνω όροφο, όλα τα άλλα ήταν ακριβώς όπως παλιά. Μετά από δεκαπέντε χρόνια, παρέμενε ακόμη εκεί η ίδια χαρακτηριστική μυρωδιά από πλαστικές μπότες και σαπούνι.

Όταν η Μαγκνταλένα μπήκε στην κουζίνα, η Γκούνβορ σούρωνε τις πατάτες. Σε μια μεγάλη πιατέλα ήταν ήδη σερβιρισμένες λεπτές φέτες ψητής άλκης γαρνιρισμένες με μικρά καρότα.

«Θα φάμε στην τραπεζαρία» ανακοίνωσε η Γκούνβορ βάζοντας τις πατάτες σε ένα πιάτο. «Δεν έχουμε τόσο συχνά την ευκαιρία».

Η Μαγκνταλένα πρόσεξε πως τα καθίσματα της κουζίνας ήταν στο ίδιο σημείο όπως και πριν. Πόσες φορές είχε καθίσει εκεί με την Τίνα, την κόρη της Γκούνβορ, βουτώντας ψωμί μέσα σε σοκολατούχο γάλα, να μιλάνε για τα μαθήματά τους και να εκμυστηρεύονται η μία στην άλλη τα μυστικά τους;

«Συγγνώμη, ονειροπολούσα. Θέλεις να σε βοηθήσω, Γκούνβορ;»

«Όχι, σ' ευχαριστώ, καλή μου, δεν χρειάζεται. Όλα είναι έτοιμα. Ή μάλλον ναι, μπορείς να φέρεις τη σάλτσα».

Ο Μπενγκτ είχε ήδη καθίσει στο γιορτινά στρωμένο τραπέζι: ένα κλασικό σερβίτσιο διακοσμημένο με γλάρους πάνω σε άσπρο τραπεζομάντιλο. «Δείχνει λίγο χαμένος» σκέφτηκε η Μαγκνταλένα ακουμπώντας τη σαλτσιέρα στο τραπέζι.

«Ωστε τώρα είμαστε γέιτονες» είπε ο Μπενγκτ βάζοντας πατάτες στο πιάτο του. «Ποιος να το 'λεγε;»

Η Μαγκνταλένα χαμογέλασε μην ξέροντας τι να απαντήσει.

«Εν πάση περιπτώσει, εμείς χαιρόμαστε πολύ γι' αυτό» πρόσθεσε η Γκούνβορ περνώντας τους την πιατέλα με το κρέας. «Και ό,τι χρειαστείς, δεν έχεις παρά να μας το πεις».

«Είστε πολύ καλοί. Ο πατέρας μου θεωρεί πως δεν είχε νόημα να αγοράσω ένα τόσο μεγάλο σπίτι για μόνο για μένα, αλλά δεν μπόρεσα να αντισταθώ».

«Είναι πολύ καλό το σπίτι που βρήκες» είπε ο Μπενγκτ. «Τώρα είσαι για μια ακόμη φορά στο σπίτι σου, στη γενέτειρά σου».

Τσουγκρισαν τα ποτήρια τους για την επιστροφή της Μαγκνταλένας.

«Είμαι χαρούμενη με αυτό το γεγονός».

Η Μαγκνταλένα ήπια λίγο κρασί και άφησε κάτω το ποτήρι της.

Ευτυχώς που ο Λούντβιχ δεν ήταν εκεί. Θα είχε χαμογελάσει ειρωνικά βλέποντας τους άλλους να τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους έτσι. Δεν είναι πρόπον να τσουγκρίζουν τα ποτήρια. Και στη συνέχεια, όταν θα είχαν πια επιστρέψει σπίτι τους, θα σχολίαζε τον δερμάτινο καναπέ της Γκούνβορ που έβγαζε μάτι και τη βιτρίνα με τη συλλογή της από κούκλες. Χωρίς αυτόν, η Μαγκνταλένα μπορούσε να χαλαρώσει, να απολαύσει τη φωτιά στο τζάκι και να νιώσει σαν στο σπίτι της.

«Ο Μάρτιν και η Κέρστιν τι κάνουν απόψε;» ρώτησε η Γκούνβορ.

«Έχουν καλέσει στο σπίτι τους τα παιδιά της Κέρστιν. Ο πατέρας μου ήθελε να πάω κι εγώ, αλλά εγώ δεν είχα καμία όρεξη να περάσω τη βραδιά μου προσπαθώντας να είμαι ευχάριστη».

«Εδώ σ' εμάς μπορείς να γκρινιάζεις όσο θέλεις» της είπε ο Μπενγκτ κλείνοντάς της το μάτι.

Η Μαγκνταλένα έσκασε στα γέλια. Για πρώτη φορά ύστερα από πολύ καιρό αισθανόταν καλά.

Η Γκούνβορ τούς έφερε το επιδόρπιο και η Μαγκνταλένα σερβιρίστηκε μπόλικο.

«Και βρήκες μια πραγματικά καλή δουλειά εδώ» είπε η Γκούνβορ. «Οι καιροί είναι δύσκολοι και κυρίως για τους νέους. Όλοι φεύγουν για να δοκιμάσουν την τύχη τους αλλού».

«Η μισή Σουηδία ερημώνει» συνέχισε ο Μπενγκτ. «Και οι πολιτικοί δεν δίνουν δεκάρα. Δεν είναι υποχρεωμένοι όλοι να ζουν στην Στοκχόλμη! Δεν έχει κανένα νόημα».

Η Μαγκνταλένα κατάλαβε πως αυτό ήταν το πρωταρχικό θέμα συζήτησης εδώ πέρα, όπως και στο σπίτι του πατέρα της και της Κέρστιν.

«Έχεις δίκιο» του απάντησε. «Αλλά ο Κρίστερ μένει εδώ, έτσι δεν είναι;»

Η Γκούνβορ έγνεψε καταφατικά

«Ναι, είχε την τύχη να βρει μια θέση στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής, με το που τελείωσε την αστυνομική σχολή».

Η Μαγκνταλένα έριξε μια ματιά στις φωτογραφίες της Τίνας και του Κρίστερ, που ήταν κρεμασμένες ή μία κάτω από την άλλη δίπλα στο παράθυρο. Η Τίνα είχε ένα πολύ περίτεχνο χτένισμα – με πολύ

λακ προφανώς. Ο Κρίστερ είχε ένα λεπτό ξανθό μούσι στα ροδαλά του μάγουλα.

«Οι έμποροι του Χάγκφορ πέφτουν συνεχώς θύματα διαρρήξεων. Ισχυρίζονται πως η αστυνομία δεν κάνει τίποτα και είναι έξαλλου» συνέχισε ο Μπενγκτ σηκώνοντας το πιρούνι του.

«Πρέπει να μιλήσεις γι' αυτό στην εφημερίδα σου, Μάγκντα!»

Αλλά η Μάγκντα δεν είχε καμία διάθεση να μιλήσει για τη δουλειά της ούτε και για την ίδια, εξάλλου. Παίρνοντας κι άλλο γλυκό, άλλαξε θέμα συζήτησης:

«Και η Τίνα, έμεινε στο Γκέτεμποργκ;»

«Ναι, εδώ και εννιά χρόνια» εξήγησε η Γκούνβορ. «Ο μικρός της, ο Ξέρξης, έγινε ενός. Νομίζω πως κι εσύ έχεις έναν γιο, έτσι δεν είναι; Είδα τις φωτογραφίες από τη βάφτιση στην εφημερίδα του Χάγκφορ πριν από κάποια χρόνια. Πάντως το μωρό σου ήταν πανέμορφο σαν αγγελούδι».

Η Μαγκνταλένα πήρε μια βαθιά ανάσα και ξεκίνησε να μιλάει.

«Τον λένε Νιλς κι έγινε έξι το περασμένο καλοκαίρι. Επέστρεψα εδώ κυρίως γι' αυτόν. Ήθελα να ζήσει σε ένα ήρεμο περιβάλλον, αλλά μερικές φορές αναρωτιέμαι μήπως είμαι λίγο...»

Θα έλεγε «αφελής», αλλά κάπου της φάνηκε λάθος. Αφού το ξανασκέφτηκε συνέχισε:

«Ίσως δεν σκέφτηκα αρκετά το πρόβλημα».

«Έχεις απόλυτα δίκιο» είπε ο Μπενγκτ κάνοντας μια χειρονομία για να υπογραμμίσει τα λόγια του. «Είναι πολύ καλύτερα εδώ ο γιος σου, μακριά από τα αυτοκίνητα, τη μόλυνση της ατμόσφαιρας, τους αλήτες και όλα τα υπόλοιπα. Στο Χάγκφορ όλοι γνωρίζονται μεταξύ τους και δεν υπάρχουν προβλήματα εδώ πέρα».

Στριφογυρίζοντας το ποτήρι της ανάμεσα στα χέρια της, η Γκούνβορ έδειχνε σκεπτική. Στη συνέχεια, σηκώνοντας το βλέμμα της, είπε:

«Ο Νιλς είναι στον πατέρα του απόψε;»

«Είναι στο αεροπλάνο κι επιστρέφει στη Στοκχόλμη. Πήγαν στην Ινδία για τα Χριστούγεννα και δεν έχω νέα του από την παραμονή των Χριστουγέννων».

Γαμώτο.

Πάλεψε για να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

«Είναι λίγο... δύσκολο όλο αυτό. Συγχωρέστε με!»

Σκούπισε με τη χαρτοπετσέτα τις βλεφαρίδες της.

Ο Μπενγκτ έβαλε το μαχαιροπίρουνό του στο πιάτο του και κοίταξε το ρολόι του.

«Προσοχή, νομίζω πως είναι η ώρα για το *Η κοντέσα και ο Μπάτλερ*» είπε και σηκώθηκε από το τραπέζι.

«Θα φτιάξω καφέ» ανακοίνωσε η Γκούνβορ. «Θα πιεις λίγο, Μάγκντα;»

Η νεαρή γυναίκα σήκωσε το κεφάλι της και κατάφερνε να σκάσει ένα χαμόγελο.

«Μη στενοχωριέσαι, Μάγκντα» της είπε η Γκούνβορ, χαϊδεύοντας τρυφερά το χέρι της φίλης της. «Θα δεις, όλα θα πάνε καλά».

Μένοντας επιτέλους λίγο μόνη της στο τραπέζι, η Μαγκνταλένα έχωσε το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της.

Τσως. Πρέπει να το ελπίζω.

Με ένα ποτήρι στο χέρι, ο Ερνστ Λόχε βυθίστηκε στον καναπέ. Έλυσε τη γραβάτα του αναστενάζοντας βαθιά. Η βραδιά είχε επιτέλους τελειώσει.

Η Γκαμπριέλα στεκόταν στο παράθυρο με τα χέρια σταυρωμένα. Το ωραίο χτένισμά της είχε χαλάσει: μια τούφα κρεμόταν ακατάστατα στον ώμο της.

Πάνω από τη λίμνη συνέχιζαν να σκάνε πυροτεχνήματα, αν και ήταν τέσσερις το πρωί. Οι Χέκβιστ είχαν δει ένα σωρό φέτος.

Ο Ερνστ σκεφτόταν όλους τους μεθυσμένους και τους τραυματισμένους από βεγγαλικά που βρίσκονταν αυτή τη στιγμή στα επείγοντα του Τόρσμπι. Οι γιατροί συνάδελφοί του θα ήταν πνιγμένοι στη δουλειά αυτή την ώρα.

«Είναι περίεργο που δεν απάντησε στο μήνυμά μου στο κινητό» είπε η Γκαμπριέλα.

«Βρίσκεis;» «Θα έχει κάτι καλύτερο να κάνει από το να τηλεφωνάει

στους γέρους γονείς της. Συν τοις άλλοις, τα δίκτυα πρέπει να είναι υπερφορτωμένα τέτοια ώρα».

Ο Ερνχτ ήπια μια γουλιά ουίσκι και έκλεισε τα μάτια.

«Ίσως να ήπια πολύ» του πέταξε η Γκαμπριέλα με γυρισμένη την πλάτη.

«Δεν είναι απίθανο» απάντησε ο Ερνστ. «Όπως και να το κάνουμε, είναι σχεδόν δεκαεπτά χρονών. Δεν είμαι αφελής. Η Χεντα κάνει ό,τι και οι άλλοι».

Η Γκαμπριέλα γύρισε αργά προς το μέρος του. Στο χέρι της κρατούσε ένα ποτήρι σαμπάνιας με ίχνη από κραγιόν πάνω του.

«Όλη τη χρονιά ανησυχούσα που την έβλεπα κλεισμένη στο δωμάτιό της, και τώρα συμβαίνει το αντίθετο».

«Θα πρέπει να το συνηθίσουμε» αποκρίθηκε ο Ερνστ καθώς σηκωνόταν από τον καναπέ. «Θα δεις, αύριο που θα έχει γυρίσει όλα θα είναι μια χαρά».

«Ας το ελπίσουμε» είπε η Γκαμπριέλα με ένα παγωμένο χαμόγελο».

Ninni Schulman

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΧΙΟΝΙ ΣΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ύστερα από ένα δύσκολο διαζύγιο, η δημοσιογράφος Μαγκνταλένα Χάνσον εγκαταλείπει τη Στοκχόλμη και μαζί με τον εξάχρονο γιο της Νιλς, εγκαθίσταται στη γενέτειρά της, τη μικρή και ήρεμη πόλη του Χάγκφορ, αφήνοντας πίσω της τη συναρπαστική δουλειά σε μια μεγάλη εφημερίδα.

Πάνω που αναρωτιέται αν η ζωή στην εξοχή και η εργασία στην τοπική εφημερίδα είναι υπερβολικά μονότονες, ένα έγκλημα συνταράσσει τη μικρή κοινωνία του Χάγκφορ καθώς ανακαλύπτεται το γυμνό πτώμα μιας νεαρής κοπέλας με ίχνη από πυροβολισμό στο κεφάλι.

Μήπως το πτώμα συνδέεται με την υπόθεση της πρόσφατης εξαφάνισης της δεκαεξάχρονης Χέντας;

Καθώς η τοπική αστυνομία αδυνατεί να εξιχνιάσει μια τόσο περίπλοκη υπόθεση, η Μαγκνταλένα αποφασίζει να κάνει τη δική της έρευνα. Ενώ το δημοσιογραφικό δαιμόνιο παλεύει με τη συναισθηματική εμπλοκή της στην εξαφάνιση του κοριτσιού και απειλητικά μηνύματα αρχίζουν να φτάνουν στο κινητό της, πολύ σύντομα συνειδητοποιεί, πως στη φιλήσυχη πόλη που ήξερε τόσο καλά υπάρχουν άνθρωποι που θα έκαναν τα πάντα για να μην αποκαλύψουν τα μυστικά τους...

Ένα αστυνομικό μυθιστόρημα με πολύπλοκους χαρακτήρες που κατορθώνουν να δημιουργήσουν ισχυρούς δεσμούς με τον αναγνώστη...

www.epbooks.gr